

Kancelář ministryně obrany

Ministerstvo obrany, Tychonova 1, Praha 6 – Hradčany, PSČ 160 01,
datová schránka hjaavk

Čj. MO 470152/2024-8694
Sp. zn. SpMO 43811/2024-8694

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo obrany (dále jen „ministerstvo“), které je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), rozhodlo ve věci žádosti o poskytnutí informací ze dne 30. května 2024, vedené pod čj. MO 447848/2024-8694, sp. zn. SpMO 43811/2024-8694 (dále jen „žádost“), kterou podle zákona o svobodném přístupu k informacím podal Jan Cibulka, [REDACTED] (dále jen „žadatel“),

takto:

podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím se žádost odmítá tak, že se žadateli neposkytují dokumenty obsahující komunikaci mezi ministerstvem a Generálním štábem AČR ohledně založení oficiálního účtu náčelníka Generálního štábu AČR na sociální síti X.

Odůvodnění

Žadatel se v žádosti doručené ministerstvu dne 30. května 2024 prostřednictvím e-mailu domáhá poskytnutí veškeré komunikace mezi ministerstvem obrany a generálním štábem AČR, respektive mezi ministryní obrany Janou Černochovou a náčelníkem generálního štábu Karlem Řehkou, ohledně založení oficiálního účtu náčelníka generálního štábu na sociální síti X.

Ve vztahu k obsahu žádosti ministerstvo uvádí, že právo na informace je garantováno každému na základě čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Provádění tohoto základního práva zabezpečuje zákon o svobodném přístupu k informacím, který je postaven na principu obecné povinnosti poskytovat informace týkající se působnosti povinných subjektů s taxativně vymezenými výlukami z této povinnosti definovanými v § 7 až § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím.

Jednu z těchto výluk představuje § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, dle kterého *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu*. Uvedené ustanovení zákona je formulováno jako fakultativní důvod pro omezení přístupu veřejnosti k informacím, jímž je povinnému subjektu uložena povinnost provést správní uvážení, zda je odmítnutí přístupu k informacím omezením legitimním. V prvé řadě se však ministerstvo jako povinný subjekt musí vypořádat s otázkou, zda lze vůbec požadované dokumenty považovat za informaci, jež se vztahují

výlučně k vnitřním pokynům nebo personálním předpisům – tj. musí určit, zda dotazované dokumenty lze subsumovat pod tyto neurčité právní pojmy.

Aby určitá informace mohla být vyloučena z informační povinnosti jako *vnitřní pokyn* dle citovaného ustanovení zákona, tato nesmí obsahovat závazný výklad určité pravomoci ministerstva ani stanovovat postupy ovlivňující výkon činnosti ministerstva jako ústředního orgánu státní správy. Nemůže být ani vnitřně závazná a stanovovat tak povinnost dalších subjektů dle ní jednat, a to vůči adresátům stojícím navenek. Musí tedy působit pouze *uvnitř* povinného subjektu. Dle komentářové literatury¹ může být za vnitřní pokyn považován jak akt abstraktní povahy, tak pracovní postup či konkretizace úkolů. Rozhodné přitom není, jak je takový vnitřní pokyn označen, vždy je třeba jej posuzovat z hlediska obsahu.

V daném případě jsou vydavateli vnitřního pokynu ministryně obrany a náčelník Generálního štábu AČR. Dokumenty se týkají záměru náčelníka Generálního štábu AČR a jako takové úzce souvisejí s komunikační strategií ministerstva, respektive rozkazem ministra obrany č. 17/2005 Věstníku, Komunikace s veřejností a se sdělovacími prostředky. Nijak však nedopadají do práv a právem chráněných zájmů osob stojících mimo ministerstvo, nestanovují závazné postupy ani nemají vazbu na nakládání s veřejnými prostředky. S ohledem na uvedené má ministerstvo za to, že předmětné dokumenty lze považovat za *vnitřní pokyn*, tedy za určitý individualizovaný úkon dopadající na jasně ohraničenou záležitost, kterou je v tomto případě komunikace s veřejností. Pokyny je tak nastavován další komunikační kanál směrem k veřejnosti, toto nastavení je však interní záležitostí ministerstva.

Ministerstvo pro úplnost doplňuje, že žadatelem dotazovaný dokument není možné považovat za *personální předpis*, jelikož se nejedná o obecný akt, který by dopadal na určitý okruh adresátů či stanovoval obecná personální pravidla uvnitř ministerstva.

Z výše uvedeného rovněž vyplývá, že požadovaná informace se vztahuje *výlučně* k vnitřním pokynům. Jak již bylo uvedeno, pokyny nebylo autoritativně zasaženo, ať už přímo či nepřímo, do práv a povinností osob stojících vně povinného subjektu a tyto rovněž neovlivnily činnost ministerstva v působnosti, jež je mu stanovena zákonem.² Předmětná informace tak má výlučně vnitřní charakter. V návaznosti na uvedené má ministerstvo za to, že požadované dokumenty jsou informací výlučně se vztahující k vnitřním pokynům ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Z obsahu žadatelem vyžádaných dokumentů vyplývá, že tyto souvisí s komunikací vůči veřejnosti. K úspěšnému řízení a činnosti každého úřadu je komunikace nezbytná, přičemž cílem ministerstva je, aby komunikace vůči veřejnosti byla sjednocená a kontinuální. Požadavek na jednotnou komunikaci je přitom v ministerstvu i s ohledem na jeho velikost, ať co do počtu zaměstnanců, vojáků z povolání či podřízených organizací, požadavkem potřebným.

Ministerstvo využívá řadu komunikačních nástrojů a komunikačních kanálů a má stanoveno, kdo je oprávněn v komunikaci s veřejností a se sdělovacími prostředky vystupovat. Jednotnou komunikací je sledováno zejména rozvíjení vztahů s veřejností, které podporují plnění úkolů při zabezpečování obrany České republiky a řízení Armády České republiky. Efektivní komunikace je tak zacílena nejen na informování o činnosti ministerstva, ale i ve prospěch naplňování zákonných cílů, kterými

¹ A. Furek – L. Rothanzl – T. Jirovec: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. Praha: C. H. Beck 2016, s. 499–500.

² Např. zákon č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky, zákon č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky.

jsou např. doplňování ozbrojených sil, příprava občanů k obraně státu, příprava mobilizace ozbrojených sil, péče o válečné veterány nebo podíl na úkolech vyplývajících z mezinárodních smluvních závazků. Komunikace vůči veřejnosti a sdělovacím prostředkům je tedy nedílnou součástí procesu řízení a velení v rezortu obrany, avšak plány, jakým bude komunikace uskutečňována, jsou vnitřní záležitostí ministerstva jako povinného subjektu.

Samotný výsledek komunikační strategie je již záležitostí veřejnou. Dopady této strategie je možné zaznamenat ve veřejném prostoru prostřednictvím médií či sociálních sítí. Úspěšnost komunikace ministerstva, zacílení komunikace a kampaní ministerstva či jména předních představitelů rezortu, jež za ministerstvo vystupují a sdělují informace, jsou informacemi ze své podstaty veřejnými, kterými může disponovat každý, kdo alespoň částečně sleduje mediální prostor.

Ve vztahu k správnímu uvážení, zda je odepření informace legitimní, tedy zda převáží legitimní zájem na neposkytnutí požadované informace nad ústavním právem na informace, lze uvést, že dle odborné literatury je takové odepření možné, jestliže by jejím poskytnutím mohlo dojít k neproporcionálnímu narušení jiného základního práva nebo i z jiných závažných důvodů korespondujících s hledisky danými čl. 17. odst. 4 Listiny základních práv a svobod.³ Musí být posouzeno, zda veřejný zájem na zpřístupnění informace zcela zjevně přesahuje potřebu její ochrany. V této souvislosti teorie hovoří o tzv. testu proporcionality, v rámci kterého musí ministerstvo zvážit, zda má být upřednostněno žadatelovo ústavní právo na informace nebo zda je nezbytné upřednostnit ochranu jiného práva či zájmu. V rámci testu proporcionality tak ministerstvo jako povinný subjekt musí posoudit, zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout stanovený cíl (kritérium vhodnosti), zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními nedotýkajícími se základních práv a svobod (kritérium potřebnosti) a porovnat závažnost obou v kolizi stojících základních práv (kritérium proporcionality v užším smyslu). Princip proporcionality zajišťuje existenci efektivního obsahu práva na informace, když přikazuje, aby v každém jednotlivém případě docházelo jen k takovému omezení základního práva, které je nutné a spravedlivě požadovatelné tak, aby byl naplněn účel omezení. Současně dle ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu musí být případné omezení práva na informace vykládáno restriktivně a vždy ve vztahu ke konkrétní věci.

Ministerstvo v prvním kroku zkoumalo, zda je omezení práva na informace vhodné k dosažení stanoveného cíle, kterým je v tomto případě obecně zájem na plnění úkolů ministerstva vyplývajících z tzv. branné legislativy. Jak bylo výše naznačeno, ministerstvo plní řadu úkolů, pro jejichž úspěšné zajištění je nezbytná komunikace s veřejností. Neposkytnutí požadované informace související s komunikační strategií ministerstva dovoluje, aby komunikace ministerstva byla efektivní, zacílená, jednotná a vedla k svému účelu.

Ve vztahu k potřebnosti zásahu lze uvést, že právní řád nenabízí žádný mírnější, a přitom stejně vhodný prostředek, který by způsobil menší zásah do základního práva.

Zásadním pro posouzení věci je však třetí shora uvedené kritérium, tj. posouzení proporcionality zásahu v jeho užším smyslu. Zásah je přiměřený, pokud pozitivní efekt zásahu pro veřejný zájem převáží nad negativy zásahu pro základní právo. Pro omezení práva přístupu k informacím tedy musí existovat významné důvody, které převáží nad negativy jeho omezení. Zásah, tj. omezení základního práva, se nesmí vymykat z proporcionálního poměru k významu jím sledovaného cíle a nesmí konkrétního postiženého zatěžovat přehnaně nebo nespravedlivě. Ministerstvo nemá v daném případě za to, že by neposkytnutí požadované informace zasáhlo žadatelovo právo

³ A. Furek – L. Rothanzl – T. Jirovec: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. Praha: C. H. Beck 2016, s. 496.

nepřiměřeným způsobem. V této souvislosti lze totiž poukázat na již zmíněnou veřejnost komunikačních výstupů ministerstva, ze kterých je zjevné, kdo a jakým způsobem zprostředkovává veřejnosti informace. Jak lze navíc z žádosti usuzovat, tím, že se žadatel zajímá o sociální síť X, je možné předpokládat, že k této má také aktivní přístup. Z příspěvků představitelů rezortu na této sociální síti je pak zjevné, jaká témata, kým a jak jsou komunikována vůči veřejnosti. Právě na základě dostupnosti nejrůznějších informací o rezortu lze konstatovat, že neposkytnutí informace nepředstavuje zásadní zásah do žadatelových práv. Sledováním mediálních výstupů ministerstva má žadatel ucelený přehled o komunikaci vůči veřejnosti i sdělovacím prostředkům. Naopak poskytnutím informace budou zveřejněny vnitřní postupy ministerstva, u kterých má ministerstvo zájem na jejich uchování, a to za účelem efektivního naplňování zákonných úkolů.

Podle § 15 odst. 1 zákona *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti.*

Ze všech výše popsaných důvodů dospělo ministerstvo k závěru, že odepření požadované informace je oprávněné, a rozhodlo tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení o řádném opravném prostředku

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad podle § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 152 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, o kterém rozhoduje ministryně obrany. Rozklad se podává u ministerstva prostřednictvím Kanceláře ministryně obrany do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí.

V Praze dne 12. června 2024

Mgr. Roman Hřabačka
ředitel
podepsáno elektronicky